

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 3. Deus iubet suos ministros admittere, quos ipse vocat peccatores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

Corporis animæque miseris plenus: hoc ipsum enim illum mouet ad commiserationem: ac propterea te inuitat, non ut ipse ex tua amicitia diuitias, aut honores sibi comparet; sed, ut sua ipse te ditet, ac honoret: nec suum commodum, sed tuum quærit. *e eius enim conuiuia ac delicta sunt, esse cum Filijs hominum, ut eorum repararet miserias.*

c. Prou. 8. 5.

3.

Deus etiam
ab Ecclesia
alienos vocat.

SED quoniam omnis turba huius ciuitatis Ecclesiæ exigua est, pro magnitudine conuiuij, quod DEVS præparauit, pergit inspiratio diuina extrâ ciuitatem ad vias, leporesque infidelitatis, vocando prætereuntes omnes, ut veniant ad conuiuium: Vocat enim gentes, Mauros, Iudeos, & Hæreticos inspirans omnibus, ut sese ad Catholicam Ecclesiam recipiant, veramque fidem eius amplectantur, sine qua salui esse non possunt. Et interdum eos compellit intrare, nõ vi armorum, sed rationum: quas ad eò luculenter efficaciterque proponit, ut sentiant, se ab ipsa veritate coactos, ut vocantem sequantur, oblatumque bonum acceptent. Desine itaque admirari, anima mea, quòd vocet Deus cæcos, claudos, pauperes, ac debiles ciuitatis, eosque sua mensa dignetur: Nam huiusmodi, etsi aliàs miseri, tamen sunt homines rationabiles, fideque illustrati. Illud potius admirare, quòd inuitet syluestres, & feras ambulantes per loca deserta & inuia; gentem moribus bestiam, sine fide, sine religione, sine ratione viuentem: nec horreat eos, ad uiam mensam adhibere, dareque ijs, qui canes erant, panem filijs aliàs præparatum.

§. 3. *Deus iubet, suos ministros admittere, quos ipse vocat peccatores.*

QUAMVIS quæ dicta sunt, vehementem meritò afferant admirationem: multò tamen maiorem affert cura & sollicitudo eiusdem Domini nostri in eiusmodi hominibus vocandis: inspirat enim seruis domus uæ ministris Ecclesiæ, nè tales vocare dedignentur; nec horreant admittere, quos diuina eius inspiratio vocauerit, traxeritque: ut sic domus eius citò repleatur. Suauiter valdè aperuit D. N. hoc suum desiderium & sollicitudinem suo Vicario Principi Ecclesiæ, cum horreret gentes admittere, qui diuina vocatione tacti, ad eam accedere volebāt. a *Cecidit, inquit S. Lucas, super Petrum mentis excessus: & vidit cælum apertum, & descendens vas quoddam velut linteum magnum: quatuor inijs submitti de cælo in terram, in quo erant omnia quadrupedia, & serpētia terre, & volatilia cæli. Et facta est vox ad eum: surge Petre, occide, & manduca: ait autem Petrus: absit Domine, quia nūquā manducaui omne commune & immundū. Et vox iterum secundo ad eum: Quod DEVS purificauit, tu commune nè dixeris. Hoc autem factum est per ter: & statim receptū est vas in cælum. Quæ potest esse diuinæ misericordiæ luculentior expressio,*

2. Act. 10. 12

bi. & Glog.

ciuf.

crusque bonitatis exemplar admirabilis: erat illud linteum (vt ait Beata) Ecclesie Catholicae figura, quae linteum instar fuit persecutionibus contusa, lota, & dealbata sanguine agni, *b qui* (vt ait Apostolus) *eam dilexit, & seipsum tradidit pro ea: vt exhiberet sibi ipse gloriosam, non habentem maculam, aut rugam aut aliquid huiusmodi, cuius profapia est è caelo: c vnde est omne datum optimum & omne donum perfectum:* & innititur quatuor sanctis Euangelij, quae per quatuor mundi partes praedicata fuerunt; docendo homines; quid credere, facere, & orare debeant; & quae Sacramenta suscipere. Hi sunt quatuor funiculi, quibus DEVS Ecclesiam caelo tenet alligatam ita fortiter, vt nemo possit eam dissoluere, aut funes illos abscindere: per eos autem transferetur postea in caelum, vnde descendit.

Quae autem lingua dicere sufficiet, qua ratione hoc linteum in caelum ascendat, & quinam tandem in aedem mundo linteum repositi trahantur: *quadrupedia* nimirum, *& serpentina terra, & volatilia caeli*: abiectionissima in qua hac mundi faece plenum trahitur, & inducitur in paradysum. O dulcissime IESV, quomodo cor tuum ferre potest, vt in linteum aedem mundo, & in quo abluendo ac dealbando tam multa exposuisti, ingrediantur animalia aedem fordida, & stomachum mouentia: quomodo ipsum caelum vis feris aedem immundis complere; quas tuus Apostolus, vel tangere, ob conceptam nauseam, recusat. Sed verè tu, mi Rex, non concipis nauseam ex peccatoribus, quos tenerrimè diligis; quos, vt quæreres, ex caelo descendisti; & cum eisdem aedem familiariter versabaris, vt *d cum Publicanis & peccatoribus*. *Induceres*; teque ab eis tangi permitteres: licet superbi Scribae, & Pharisei eade re murmurarent; nec dicebas, sicut illi: *recede à me, non appropinques mihi, quia immundus es*; sed potius accede, & tange me, vt mundus fias. Quo amore permotus, omnes peccatores, quantumuis abominandos, in mundissimo Ecclesie tuae linteum recipiendos esse decreuisti: Idololatrias, qui animalia bruta tanquam DEO sadorabant; homicidas, fures; crudeles, & ferarum instar vltiores, falsarios, deceptores, astutos; & serpentium instar implicatos, ambitiosos, & auium instar arrogantes; omnes inquam vocas: & ad cellum tuum inuitas; iubesq; tuum Vicarium, omnesque tuos in eo ministros occidere & manducare: occidere scilicet eorum peccata, in sancti Baptismatis ac Pœnitentiae aquis ea summergeudo; manducare verò, in Ecclesie sanctae viscera per fidem & charitatem traiciendo: quemadmodum cibus corporis ingressus in comedentem, vnum cum ipso corpus conficit. Nec vis ministros tuos cum aliqua nausea huiusmodi peccatores admittere: cum nullam tu hab eas, dum eos vocas, & ad ipsorum pedes deducis: potius cupis, vt eos amplectantur, adeoque amanter excipiant, vt intra viscera sua immittant. Deniq; certos nos facis ac securos: omnes, quotquot in linteum

Ecclesia linteum.
b Ephe. 5. 25.

c Iacob. 1. 17.

4. Euangelia.

2.

1 Matt. 9. 11.

Luc. 15. 2. c

33.

c Iai. 65. 5.

Ex S. Grego

lib. 20. Moral.

cap. 6. 6.

*Oculi &
manduca.*

illud recipientur, peccatis mortuos, fore in cœlum tuū admittēdos; & eos, qui feræ ac serpentes prius fuerant, inter Angelorum Hierarchias collocādos. Laudent te Regem meū, Seraphini ob accensum ad eū amorē, quo nos prosequeris; animentur peccatores, ad fiduciam in tua misericordia collocandam; discāt sacerdotes, amanter & benignē eos recipere, te imitantes. Ne repellat feruus eū, cui Dominus remittit offensam; nē sit minister crudelis in eum, erga quem iudex est benignus; nē domus præfectus sit parcus in bonis sui Domini distribuendis, cum Dominus iubeat eum esse liberalem, nē ianitor portas cœli occludat, cum iubeat Deus eas aperiri; & omnino patere omnibus, demissē per eas ingredi volentibus; ne vilis vermiculus faciat sibi nauseam comedendi eum cibum, quem comedit ipse Deus. Occidant & comedant, quemadmodum vox ipsa cœlestis præcipit: nec dico, vt comedant peccatorem adhuc viuētem, in quo adhuc viuunt peccata; in quibus vult adhuc hærere: huiusmodi enim peccatorem reprobatur Deus, & tanquam immundus non ingreditur in cœlum: tali claudant etiam ministri portas clauibus, quas ad id habent: siquidē ipsemet DEVS non vult talibus eas aperiri: nullum tamen comedere prætermittant peccatorem iam mortuum, dolentem scilicet de suis peccatis: iuuent potius, vt suis culpis omnino moriatur, & statim comedant, & in Christi corpus trajcere student, vt vnum ex vtroque confletur: non enim decet tanquam immundum rejicere, quem DEVS purificauit, vocauitque, vt Sanctus esset.

*Lib. de Spi-
rit. S. c. 11. &
12.*

Tertius, ait S. Lucas, vocem illam cœlestem auditam esse: vt hæc veritas altius Sancti Petri, ministrorumque Euangelij, tam Concionatorum, quam Confessorum cordibus imprimeretur, quam vocem sanctissima Trinitas confirmavit, cuius opus (teste S. Ambrosio) est ipsa vocatio gentium. Ter quoque vox illa cœlestis insonat: nam inspiratio diuina, quemadmodum ter prodit ad vocandos peccatores: ita quoque ter inspirat, docetque Concionatores mansuetudinem, & charitatem in iisdem recipiendis: vnūquemque verò peccatorem certum esse iubet, si ad misericordiam diuinam se receperit, fore admittēdum. Quamuis itaque vitam tuam, frater, expenderis hactenus in operibus ferarum, odijs & rancoribus excandescens; quamuis te carnalitatibus & luxurijs alicuius bestię instar tradideris; licet nihil aliud feceris, quam serpentis instar te implicando, & fraudes in tuos proximos machinando: & quamuis vitā totam in superbis studijs transegeris; conando, super omnes, auis instar, volare, nemini verò te subijcere: non est cur de diuina misericordia diffidas: modò tuis peccatis mori constituas; eius enim viscera, cœlique portæ, quamuis illis sint occlusæ, qui in suis sceleribus velint semper hærere; patent tamen ijs, qui eisdem mori desiderant.